

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2023 r.,
sprawy D. K.

skazanego z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. § 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt XI Ka 337/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 9 lutego 2023 r., sygn. akt II K 99/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białej – Podlaskiej wyrokiem z dnia 9 lutego 2023 r., sygn.
akt II K 99/22, uznał D. K. za winnego tego że:

I. w dniu 14 czerwca 2021 r. w B. oraz S. posiadał wbrew przepisom
ustawy znaczną ilość substancji psychotropowych i środka odurzającego w postaci
siarczanu amfetaminy o masie 21,68 g oraz ziela konopi innych niż włókniste o
masie 4,95 g, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie 2 lat, 7 miesięcy i 19
dni od odbycia kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy
orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 27
września 2011 r. (sygn. akt II K 125/11), obejmującym m.in. skazanie za

przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (sygn. akt II K 18/09), który to czyn wyczerpuje znamiona art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 12 czerwca 2021 r. w S. udzielił M. S. substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy o masie 1,5 g, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie 2 lat, 7 miesięcy i 17 dni od odbycia kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 27 września 2011 r. (sygn. akt II K 125/11), obejmującym m.in. skazanie za przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (sygn. akt II K 18/09), który to czyn wyczerpuje znamiona art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w okresie od czerwca 2020 r. do 14 czerwca 2021 r., w S. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. E. środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości 24 g, pobierając łącznie za udzielone substancje 720 zł, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie roku. 7 miesięcy i 5 dni od odbycia kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 27 września 2011 r. (sygn. akt II K. 125/11), obejmującym m.in. skazanie za przestępstwo podobne z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (sygn. akt II K 18/09), który to czyn wyczerpuje znamiona art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył D. K. karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez adwokata P. P. – obrońcę D. K., który w apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w szczególności wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadka A. K., co doprowadziło w rezultacie do niesłusznego przyjęcia przez Sąd, że D. K. popełnił zarzucane mu czyny zabronione w punkcie II i III aktu oskarżenia, gdy tymczasem z materiału dowodowego wynika, że posiadał on narkotyki jedynie na swój użytek i nikomu ich nie udzielał;

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozważenie wszelkich niedających się usunąć okoliczności na niekorzyść oskarżonego;

Uchybienia te, zdaniem obrońcy, doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych, będących podstawą orzeczenia, polegających na ustaleniu, że D. K. udzielał współoskarżonym substancji psychoaktywnej w postaci amfetaminy. Nadto dowolna ocena wyjaśnień oskarżonego D. K. doprowadziła do błędnych ustaleń Sądu odnośnie do uznania, że ilość narkotyku, którą on posiadał uznać należy za znaczną w rozumieniu ustawy, tym samym Sąd Rejonowy w Białej - Podlaskiej naruszył przepis prawa materialnego tj. art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zakresie błędnej kwalifikacji prawnej czynu.

Podnosząc te zarzuty obrońca D. K. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów z pkt 2 i 3 wyroku, oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu, opisanego w punkcie 1 wyroku i zakwalifikowanie go jako typ podstawowy z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie na tej podstawie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt XI Ka 337/23, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie wyroku wnioskował obrońca skazanego D. K. **Zarzucił** rażące naruszenia przepisów prawa

materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd II instancji (a wcześniej przez Sąd I instancji), że ilość substancji psychotropowych, które posiadał D. K. należy zakwalifikować jako znaczną, gdy tymczasem jest osobą uzależnioną od narkotyków i z tego względu należy przyjąć, że ww. ilość mogłaby służyć zaspokojeniu nie kilkudziesięciu osób uzależnionych, a co najwyżej kilkunastu. Podnosząc taki zarzut **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Prokurator Rejonowy w Białej Podlaskiej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenia kasacji obrońcy skazanego D. K. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 21 sierpnia 2023 r., sygn. akt [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja będąca przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia (por. tytuł działu XI k.p.k.), może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją strony prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego. W polskim systemie prawnym kasacja w sprawach karnych pomyślana została jako instytucja służąca do eliminowania z obrotu prawnego takich prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na duży stopień wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że podstawą wzruszenia w postępowaniu kasacyjnym prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego może być tylko takie rażące naruszenie prawa, które *in concreto* mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie w trybie kasacji dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908 oraz z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II KK 101/17, LEX nr 2329021). Niedopuszczalne jest więc bezpośrednie atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a

także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Patrząc na kasację obrońcy skazanego D. K., z zarysowanej wyżej perspektywy, należy stwierdzić, że zarzut w niej sformułowany, mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej, stanowi powielenie zarzutów apelacyjnych, z oceną których – dokonaną przez Sąd Okręgowy w Okręgowy w Lublinie - nie zgadza się skarżący. Dotyczy bowiem kwestii ustalenia, czy ilość substancji psychotropowych, które posiadał D. K. należy uznać za znaczną w rozumieniu art. 62 ust. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tymczasem wskazać też należy, że powtórzenie w kasacji argumentacji prezentowanej uprzednio przez stronę w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy w Lublinie rozpoznał natomiast wszystkie zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy D. K. oraz przedstawił, w pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku, argumentację, z jakich to względów nie zyskały one jego aprobaty. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w niniejszej sprawie jest, według Sądu Najwyższego, wszechstronna i rzetelna. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt XI Ka 337/23, między innymi dowodzi, że tenże Sąd zrealizował wymóg z art. 433 § 2 k.p.k.

W realiach sprawy Sąd Rejonowy w Białej - Podlaskiej zakwalifikował zachowania D. K. polegające na posiadaniu przez ww. substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci siarczanu amfetaminy o masie 21,68 g. oraz ziela konopi innych niż włókniste o masie 4,95 g, jako wyczerpujące znamiona występkę z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uznając, że wskazane wartości wagowe stanowią znaczną ilość środków

odurzających i substancji psychotropowych. Ustalenia dokonane przez Sąd I instancji i przyjęta kwalifikacja prawna czynu, zostały poddane kontroli przez Sąd Okręgowy w Lublinie – działający jako sąd odwoławczy. Orzekające w niniejszej sprawie Sądy powołały się też na utrwaloną linię orzeczniczą, zgodnie z którą, jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób, to jest to "znaczną ilość" w rozumieniu tej ustawy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt V KK 309/17, wyrok Sądu Apelacyjnego Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2015 r. sygn. akt II AKa 93/15). Nadto należy pamiętać, że w przypadku wstępujących w orzecznictwie utrwalonych różnic interpretacyjnych nie wydaje się możliwe wykazanie, aby podzielenie przez sąd odwoławczy jednego z konkurujących stanowisk, można było potraktować jako rażącą obrazę przepisów prawa (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt V KK 194/15, Legais, postanowienie z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt IV KK 192/16, OSNKW 2017, z. 4, poz. 19)

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie

[ms]